

Szent Jobb Lator

Kedves Olvasóink!

Majdnem nyolcmilliárd ember él jelenleg a Földön, hogyan is ismerhetnénk őket. Ám sokszor még a hozzánk közel élőkről sem tudunk semmit, nem tudjuk mit szeretnek, miben hisznek, hisznek-e egyáltalán valamilyen. Talán külsőleg látható szokásaikból valamit tudhatunk, ám ez igen kevés ahhoz, hogy megértsük őket. Főleg akkor, ha még olyan alapokat sem tudunk, hogy egy adott vallásnak például mik az ismertetői, mit képvisel és hogyan, milyen ünnepei vannak.

Talán a kereszténységet valamennyire jobban ismerjük, ám például a kereszténység kiinduló pontját, a zsidó vallást szinte egyáltalán nem, vagy teljesen félreismerjük.

Itt van például a szeptember hónap, amely nagyon fontos a vallásos zsidó közösség számára, és amelynek nagyon szép ünnepei vannak.

Idén szeptember 6-án este köszönt be a zsidó újév, a Ros Há-sáná. A kétnapos ünnepen, az ember teremtésének 5782-ik évfordulójára emlékeznek, és mintegy megújítják az Örökkévalóval kötött szövetségüket a világ létezésére és újjáteremtésére. Ezzel a két nappal veszi kezdetét a tíz bűnbánó nap, melynek betetőzése majd a Jom Kipur.

Jom Kipur idén szeptember 15-én este kezdődik és 16-án estig tart. Az Engesztelőnapon, melyen 25 órát böjtölnek, bűneiket bánják, és megtérést gyakorolnak, melyre már előző hónapban készülnek. A többi ünneptől eltérően ilyenkor nem szabad főzni, tüzet még tűzről sem gyújthatnak, és tilos közterületen/re/ről hozni-vinni dolgokat. Ezen a napon eltörlődnek a

bűneik, "tisztá lappal" indulnak az új évben.

Innen ered a bűnbak! Két hibátlan egyéves bakot választottak ki régebben, az egyiket égőáldozatként feláldozták. Jelentése kb. ez:

FELMENNI, vagyis „ami vagyok az áldozat(állat) révén felmegy az Örökkévalóhoz”.

A másik bakra a főpap ráolvasta a nép bűneit – bűnbak -, a rosszat, mindazt, ami ellenkezik a szenttel, és kiküldték – távol a Templomtól, Jeruzsálemtól - a pusztába, ahol elpusztult. Ezzel egy évre magával vitte a nép bűneit, és ezzel a nép kiengesztelődött Istennel.

Szukkot, a sátoros ünnep, idén 09.20-án estétől 09.27. estig tart. Ez egy vidám vallási szertartás, sok ének és tánc kíséri az örömnepet. Az ünnep lényege, hogy kifejezze az Isten gondviselésében való bizakodást és hitet. Ahogyan a Mindenható a pusztában gondoskodott népéről, úgy ezután is fog. Éppen ezért teszi a Biblia az ünnepet az aratás, betakarítás idejére.

Hosáná Rábá 09.26-a estétől 27-e estéig tart, a hagyomány szerinti nagy segítségkérés napja.

Smini Áceret 09.28-án van. Az ünnep célja és jelentése, miszerint Isten összegyűjtötte a gyülekezetet, és késleltetni kívánja az elválás idejét, visszatartja még egy kicsit azt. Ezen a napon esőért is imádkoznak

09.29-én pedig a Tóra örömnepé van! A Tóra a zsidóság legszentebb könyve - a törvény -, amely Mózes öt könyvét tartalmazza (Biblia ótestamentumi részének első öt könyve)

Tiszteljük zsidó testvéreinket, akiknek az élet szent, a tanulás, tudás és a munka fontos, az ünnep pedig a hála és az öröm megélése!

ÜNNEPLÜNK és hálát adunk!

30 éves a Mécses Szeretetszolgálat Magyar Börtönpasztorációs Társaság, melyet 1991.09.02-án alapított dr. Majzik Mátyás szegedi börtönlelkész, diakónus. Együtt ünnepeljünk bentiek és kintiek, tisztelve és megbecsülve egymást!

Augusztusi imaszándékunk:

Legyen békesség testünkben, lelkünkben, hogy boldogan egészségesen tudjunk élni egymást megbecsülve itt a Földön!

Csigalassúsággal telnek a percek a nyári forróságban. Két óra telt el a munkaidőből, hol van még a vége? Újabb nap, mikor azt érzem, lyukas vödörbe töltögetem a vizet szorgalmasan. Mi értelme ennek így? Valaki kérdez, belekezek a válaszbá, de nem hallgat meg, az nem is úgy van, rosszul tudom. Tisztában vagyok vele, hogy nincs igaz, magyaráznám, de nem érdekli, csak a magáét hajtogatja. Az ingerültség hullámaim próbálom visszanyomni a torkomon, nehogy olyat mondjak, amit később megbánnék. Folyik rólam az izzadság. Nehézségeiről kezd mesélni. Most akkor mit akar? Egy idő után rájövök, csak szeretné, ha meghallgatnám, ha nem szólnék bele, ha kiönthetné a lelkét. Hagyom. Ha jól esik neki, ez is számít. Csak ne tűnne olyan kevésnek.

Szakállas, ápolatlan, hajléktalan férfi a padon, szájában pipa. Nemrég jött össze a flakon borra való, éppen a boltból biceg kifelé. Hetek óta próbáljuk rávenni, hogy a szinte biztosan törött karjával kezdjen valamit. Panaszkodik, hogy fáj, de nem mozdul. Ma elmeséli, hogy az a személtáda T. megverte, elesett most már a másik karja is nagyon fáj. Csak a rend kedvéért mondjuk, meg kéne mutatni az orvosnak. Váratlanul rábólint, induljunk! A rendelőintézetben fejből mondja, hogy a sebészet a másodikon van. Mikor az orvos röntgenre küldi, ő mutatja az utat. Sorolja, hogy mikor és miért járt már itt, tökéletesen ismeri a járást. Jöhetett volna egyedül is, de már régen nem fontos saját magának, ezt bátran kimondhatjuk. Nehéz ügy. Érezhetően ittas, ez csak most tűnik fel, ahogyan a rendelő várótermében élesen koppannak a kövön hangos szavai. „Szeretlek Csillagom, hozzám jössz? De neked kell ám eltartanod, én szegény vagyok.” Nevetünk. Meséli, mikor mivel műtötték, vidáman sztorizik. Kiadják a leletét. Kiderül, hogy mindkét karja törött. A sürgősségre küldik, itt nem gipszelnek. Holnapra halasztjuk, talán addigra

						8
1	8			2	3	
	6		5	7		1
	7	9	6			
	9	7		4		1
			8	1		4
6		2	4			8
		4	5			9 3
5						

kijózanodik, meg nem is lenne türelme kivárni azt a három-négy órát, míg ellátják. Másnap délutánra ígérjük magunkat. „Ott leszek Aranyom, várlak Titeket! Más dolgom úgy sincs.” Meglepő módon másnap azon a helyen találjuk, ahol megbeszéltük, viszont háromszor annyira ittas, mint tegnap. A templom melletti parkban fekszik a földön, kiterülve a betonon, olyan pózban, mint a keresztre feszített Krisztus. Felülni sem bír egyedül. Mikor felsegítjük a padra, elmondjuk, így nem tudjuk orvoshoz kísérni. Megsértődik: „Jól van, akkor hagyjatok csak itt!” Most péntek van, talán hétfőre jobb lesz a helyzet, de bármi lehet. Bízni tudunk, mást nem nagyon.

Fekszik az ágyon, az izzadság gyöngyözik a homlokán. Tizedszer mászott le, hogy a csapnál lehűtse magát. A hatás úgy öt percig tart. A zárkán csak egy ablak van. Ha az ajtó nyitva lenne, elviselhetőbb lenne a hőség. Vajon meddig tart még a meleg? A monoton napoknak az ismétlődő tevékenységek adnak csak ritmust. Ébresztő, zárkarend, létszám, reggeli, szerencsésebbeknek skype, munka, spájz, levélosztás, aztán ebéd, séta, pihenés, TV, edzés, vacsora. Este hazatelefonál. Pár percre futja csak a pénzből, de így is jó hallani a hangjukat. Jó ideje nincs személyes találkozás. Minden olyan értelmetlennek tűnik. Hány nap van még a végéig? Olyan is van, aki soha nem megy haza. De inkább nem nagyon gondolkodik, úgy könnyebb. Csinálni kell és kész.

Számoljuk-e a napokat, mikor boldogok vagyunk? Van-e olyan, aki az órát figyeli, ha boldognak érzi magát? Az idő megáll a boldog ember számára, és a pillanatban létezik. Marasztalná a máskor vágató napokat, ha eszébe jut egyáltalán a holnap.

A nyár is hasonló időtlenség. Behunyom a szemem, és gyermekkorom nyaraira gondolok. Elöttem van a játék öröme, a kikapcsolódás időtlensége. A napfény adakozó kedve, a gyümölcsök, az illatok, a meleg, hogy együtt lehetek a szüleimmel, testvéreimmel, mind-mind azt ordítják felém így a távolból, hogy maradhassak ebben a nyár kínálta tékozló bőségben, sokféle szépségben. Semmi spórolás, méricskélés, csak a szünet boldog öröme.

Ilyennek képzelem a mennyországot, nincs gond, ami elválaszt a boldogságtól, Istentől. Aki hisz, annak örök élete van! Boldogságban, időtlenségben, örömben, Istennel és a szeretteivel való egységben. Nincs naptár, óra, ítélet. Nem kell számolni a percek, mert a szeretet kötelékében megszűnik az idő. Csak Ő meg én maradunk, és a boldogság.

Nóra

Humor

A professzor egy röntgenleletet ad a szigorlatozó kezébe:

- Mesélje el kérem, hogy mit lát a felvételen!

- Erről a röntgenfelvételtől azonnal megállapítható,

hogy a páciens egyik lába 15-20 milliméter rövidebb, mint a másik, emiatt a beteg feltehetően erősen sántított.

- Nagyon jó - dicséri a professzor. - Halljam, mit tenne ön ebben a helyzetben?

- Hááát, professzor úr,... valószínűleg én is sántítanék!

Az orvos meglátogatja ágyban fekvő betegét, és azt mondja neki:

- Már sokkal szebben köhög, mint tegnap.

- Nem csoda, doktor úr, egész éjszaka gyakoroltam.

Hol vagy?

Jó kérdés: hol vagyok? Egyáltalán kinek szól a kérdés: - Hol vagy?

A keresés kérdése volt már kezdetben, amikor Isten embert alkotott, embert férfivá és nővé. Valami vagy valaki elveszett, nincs ott, ahol lenni szokott, nem találom: hol vagy?

Isten keresi az embert, keresi évezredek óta, keresi az elveszetteket.

Olyanná váltam, mint egy kalódó értéktelen tárgy, nem nagyon tartott számon senki, mondhatnám, a falakon kívül már nem számítottam, mert nagyon mélyre süllyedtem. Az emberek szemében sem voltam a helyemen, mert aki bűnözik, az kétségkívül kilóg a sorból. Néha mások mondták egy-egy beszélőn, talán csak a szemükkel, néha én magam fogalmaztam meg, csak úgy halkán legbelül: hogyan jutottam ilyen mélyre? Hova kerültem?

Nem ismertem Isten beszédét, nem tudtam, hogy van valaki, aki még mindig keres, ott keres, ahol lennem kellene, de én máshol vagyok. Ki teszi helyre az embert, valójában hol az ember helye? Egymásnak mondjuk, talán meg is értjük, de nem tudunk helyünkre kerülni.

Meggyőződés: az ember akkor kerül helyére, amikor az Istennel való kapcsolata megszületik, helyre áll. Megtérésemet követően többször volt lehetőségem, rabként civil helyszínen, civil emberek felé szolgálni, ahol többször tettem arról bizonyosságot - és persze a falakon belül is -, hogy most ott vagyok, ahol Isten látni akar. Ezért jól érzem magam. Itt nem a testi rabságra gondoltam, hanem a szívem állapotára. Isten ott látott, ahol látni akart. A megtértek, a megtaláltak között.

Az ember elvesztette Istennel való kapcsolatát, amikor szembe fordult Istennel, engedelmessé az ördögnek. Azóta Isten keres!

Két évezrede Fia által: „Mert úgy szerette Isten a világot, hogy megszületett fiát adta érte, ha valaki hisz Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” (János ev. 3:16)

Hol vagy? Ott vagy, ahol Isten látni akar, vagy még az elveszettek közt? Füle Lajos verse mondja: „Fut az Isten az ember után, mert mindent lát és szánja nagyon, guruló szívét csakhogy elérje, hogy fut utána hull bele vére.”

Isten keres és vissza akar vezetni oda, ahonnan kiestél, a Vele való élő közösségbe, hogy helyreálljon, helyére kerüljön az életed. Meglehet, egyelőre körülményeidben nem lesz változás, de belső világodban igen. Oda kerülsz, ahol Isten látni akar, a gyermekek közé, az Övéi közé.

Krisztus előtt megnyíló, Jézust befogadó szívről így ír az ige: „Akik pedig befogadták, azokat felhatalmazta arra, hogy Isten gyermekeivé legyenek, mindazokat, akik hisznek az Ő nevében, akik nem vérből, sem a test, sem a férfi akaratóból, hanem Istentől születtek.” (János ev. 1:12-13)

Öröm van a mennyben, amikor az elveszett előkerül. „Mert ez az én fiam meghalt és feltámadott, elveszett és megtaláltatott. És vidágozni kezdtek.” (Lukács ev. 15:24)

Régóta szól Isten szava, most ezen az íráson keresztül újból: - Hol vagy?!

Ott vagy, ahol Isten látni akar; a helyeden, Vele való élő közösségben? Vagy Isten kegyelmén kívül az Ő kereső szavát figyelmen kívül hagyva? Az Úr Jézus önmagáról mondja: azért jött a világba, hogy megkeresse az elveszetteket. Ma még keres, ma még kiált, talán soha nem volt ilyen az egész világot át- és átjáró a hangja „Hol vagy?”

Az evangélium, ami már az egész világon hirdették, az evangélium, ami által hazahívja Isten az elveszett embert, kijelenti, hogy Krisztus vérében van bűnbocsánat és az örök élet ajándéka.

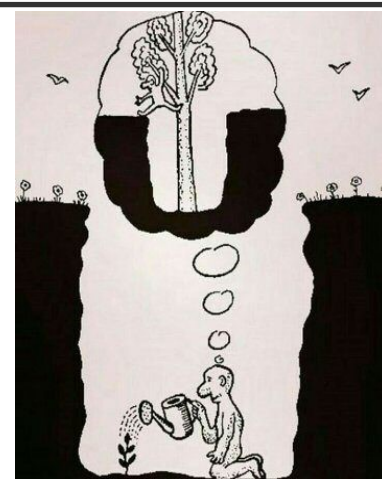
Mert az Úr Jézus nagypénteken elfoglalta a mi helyünket, mert helyettünk ment a keresztre, helyettünk hordozta el bűneink büntetését és helyettünk vállalt részt az elveszettek között.

Jó lenne, ha kihallanád ezekből a sorokból: TEGED HÍV AZ ISTEN! TEGED KERES AZ ISTEN!

Nem vak Ő, sőt jobban látja hol vagy, mint te magad, de nem ott akar látni, hanem fiában, az Úr Jézusban: „Ő szabadtott meg minket a sötétség hatalmából, és vitt át minket szeretett fiának országába, akiben van megváltásunk és bűneink bocsánata.” (Kolossé 1:1-14)

Szívemből kívánom, mondd ki az ének írójával együtt: „Jövök Uram, bár nincs rá érdemem, Hozzád futok, könnyíts a lelkemen...”

Szeretettel, Boros Lajos

Humor - A szent:

- Nem tudom, mit tegyek, doktor úr! Szinte állandóan fáj a fejem.
- Sok alkoholt iszik?
- Egy kortyot sem.
- Dohányzik?
- Soha nem dohányoztam.
- Akkor mértéktelenül táplálkozik.
- Ellenkezőleg. Tervszerűen és mértéktartóan eszem.
- Szerelem?
- Nem érdekelnek a nők.
- Ahá, akkor már értem, mi a baj, a glória szorítja fejét!

„Boldogok a békeességben élők...”

Hát még jó hogy! Mert mi is jut eszünkbe a tökéletes békéről? Ülök a kis házam kertjében a hintaszékben, van betevő falatom, tető a fejem felett, van munkám, nem fáj semmim, a szerettem is mind jól vannak, nincs haragosom, nincs adósságom, süt a Nap a pocakomra, csicseregnek a madarak ...Nem kell aggódom semmiért, nyugi van kívül és belül.

Ehhez képest hogyan zajlik az életünk? Ha végre találok egy jó munkahelyet, akkor megbetegszik az asszony, mire meggyógyul, ideköltözik az ápolásra szoruló nagybácsi, aztán meg kiderül, hogy bukásra áll a gyerek. S ez még egy tűrhető forgatókönyv. A lényeg, hogy az életünk nem egy rózsaszín idill, vagy egy hollywoodi sorozat másolata, hanem kellemes és kellemetlen történések hullámvasútja.

De akkor hogyan is lehetünk békések, boldogok? Ki vagyunk-e teljesen szolgáltató azoknak az eseményeknek, amik az életünk fonálát alkotják?

Tudjátok, én miért vagyok boldog? Mert hiszem, hogy jó úton járok akkor, amikor a szeretetet választom. Nem mondom, hogy vészes sebességgel haladok rajta, meg hogy nem kacsingatok néha szélesebb, önzőbb utak felé. De alapjában véve jó helyen vagyok. Mondhatom profánul is: jó lóra tettem!

Igaz, elismerem, a napi békeesség – boldogság elérése kemény munka. Először is a lelkemet is ugyanolyan alaposan és rendszeresen tisztára kell súrolnom, mint a fogamat, vagy a lábamat. És ez nem mindig kellemes. Kiderül ugyanis, hogy a körülöttem levő békétlenségeknek jelentős részben én magam vagyok az oka.

Például azért, mert túl sokat foglalkozom azzal, hogy mi járna nekem, s kevesebbet azzal, hogy vajon a körülöttem élők mit

szeretnének tőlem? Időmet, kedvességemet, anyagi segítségemet, biztatásomat, vigasztalásomat, figyelmességemet? Vajon ők megkapják tőlem azt, ami „nekik jár”?

S mi van a haragosaimmal? Bizonyos, hogy az emésztő dühvel csak magamnak ártok. Egyrészt a gondolataim nagy részét lefoglalja a visszavágás körüli töprengés. „Ha majd ő azt mondja, akkor én így felelek meg neki... ha azt csinálja, akkor majd megnézheti, hogy én hogyan tartok be”. Ismerem, hogy így zajlik. Magamról tudom. Aztán a tetejébe még bele is betegszem a nagy haragtartásba. A gyomorfekélytől, az agyvérzésen át a dagantos betegségig minden nyavalya erőt vesz rajtam. Azt már meg sem említem, hogy a melengetett harag, ha kitör, néha olyat tesz, amit magam sem szerettem volna, de már késő. Persze elengedni, megbocsátani a világ legnehezebb dolga, semmi kétség. De megéri dolgozni rajta, a saját érdekünkben is! Nekem csak úgy sikerül, ha Isten segít. Neki panaszkodom, az Ő lábához rakok le mindent, ami bánt, aztán ott hagyom. Csináljon vele, amit akar. A lényeg, hogy én szabaduljak a harag kötelékéből.

Amelyik hajó nem tudja hová tart, annak semmilyen széljárás sem jó - tartja a mondás. Olyan az életünk, mint átkelés egy tengeren, bölcsőtől a koporsóig. Valahová tartunk. Én hiszem, hogy egy olyan hazába, ahol nem lesz többé sírás és fájdalom.

Jézus azt mondta, hogy elmegy és helyet készít számunkra. Meg azt is, hogy Isten házában sok hely van. Akkor biztosan beférek én is, meg te is. S hogy miért hiszek Jézusnak? Egyáltalán, mikor hiszem el valakinek, aki bejön hozzám, mondjuk azt, hogy esik az eső? Akkor, ha kintről jött, maga is vizes, ebből ki-

folyólag tudja, mit beszél. Nem akar becsapni, nem fűződik érdeke hozzá, pl. nem esernyőkereskedő. Jézusról azt gondolom, hogy tudja, mit beszél, mert ismeri azt a világot, ahonnan jött és semmi előnye nem származik abból, ha engem átver.

Nagyszerű, ha valaki békeességben él. Nem csak azért, mert nem csinál rosszat, de azért is, mert ez kisugárzik, mint a nap-sütés. Meg lehet nála melegedni. Egy békeesség embert nem lehet vad, esztelen, agresszív vitába rángatni. Az még nagyszerűbb, ha valaki békeességet tud teremteni. Olyan, mint aki rozsdás, csikorgó kerekeket be tud olajozni.

Nem számít mennyit mentél rossz irányba, bármikor megfordulhatsz. Avagy nincs olyan mélység, ahová Isten keze le ne érne, hogy felemeljen. Meg még egy bölcsesség: „Aki meg akar tenni valamit, talál rá módot; aki meg nem, az talál kifogást.”

Drukkolok, hogy minél többünknek legyen ereje naponta tenni a békeesség léghőért! S ha simán lezajlik egy nap veszekedés, ingerültség nélkül, és a tetejében még sok mosollyal is, akkor büszkén feküdjünk az ágyunkba, hiszen a Mennyben is örvendeznek ennek a gyönyörű napnak!

„Boldogok a békeességben élők...”
Máté evangéliuma 5,9

Szeretettel: Gesztenye

IMPRESSZUM

Kiadja a Mécses
Szeretetszolgálat
Magyar Börtönpasztorációs
Társaság
Felelős kiadó: Mécses
ügyvezető elnöke

1327 Budapest, Pf. 30.
Újpest/3. posta
mecseshp@gmail.com